

Kárvallott bordal

*Mulandóság nevű fogadóban
drágán mérik vörös boromat
mennél komorabb a kurucvére
kocsmárosom annál vidorabb
mennél inkább rezes ez a csapszék
annál inkább otthontalanabb
lenyelni az időt egy ivásra
lecsapni az üres poharat
józanságom botrányokozása
nagy részegség iránt mutogat
a mutató megáll az órában
zabál a perc döglött bogarat
fölfujódik mint egy ezüst bálna
szétpukkan az éj csücske alatt
Mulandóság nevű fogadóban
drágán mérik vörös boromat*

ORBÁN OTTÓ

Az utolsó nyár

*Az utolsó nyaram még egészségesen;
zöld habzás; semmi keresztkérdés: kié? mié? —
a tenger van, mert van, mert tenger,
örökmozgó, szuszogó, mennydörgő leviatán;
halszag és fény áradt a Balaton felől.
Bárki is intézte az ügyeimet,
a sejtörvény vagy a látónak képzelt vaksors,
egy napfényes arc fordult felém,
a mennykék tükör, hol az éden tükröződik,
a fiatalság titka, a nemtörődömség,
mely az öregségről szállongó hírt rémhírnek veszi;
a lombhullató test torzonborz fái között
szakadt ruhában hempereg az örök szerelem,
a világszép de rövidlátó nyoszolyólány.*

Catullushoz

Nagy gáz, de mi is szeretjük Lesbiát, Catullus...
Az ifjúság az ifjúság jogán határtalannak
képzeli lehetőségeit, istennek magát.
Most van isten, most nincs, ahogy akarja;
ha elalszik, gazdátlanul forog a Föld.
Korlátja épp az egészsége. Az az igazság,
hogy nehéz fölfogásúak vagyunk:
még mindig a csillagtengerből fognánk ki a kozmikus halat,
holott már sejtjeinkből vicsorog felénk kékcápa-csókja.
Ajaj, megcsal a testiünk, megcsal az ordas kurva,
azt hazudja, minden megmarad, épp csak átlényegülve
egy üstökös csóvájaként suhanó fátyol fényredőiben:
az élő tűz, az örület, a tejszínhabot verő combok...
Van-e jobb választásunk, mint hinnünk neki?

Betegségemre

Lassan vonul hadaival a zsibbadás
félálomban derengő testem terepén.
Képzelnék úgy, hogy a vaksors Kutuzov,
a stratégia hercege, egy lompos öregember,
aki ha visszavonul is, mindig a magáéba,
mert minden az övé, mint istené.
Képzelnék akárhogy, a csóva végül fölrepül a házra,
s az égő falu serceg, mint a zsír...
Nem okulok a bajban, hiába a baljós tünetek —
a prófétát a rögeszméje teszi prófétává,
verset veressé a logikánál rendezettebb zürzavar,
az élet örvénye a pocsolyavíz sejtben,
miközben ép bal kezünkkel fölemelt béna jobbunk
az újrakezdés izzó délibábjára mutat.